

Rendez-vous.

Njen prvi rendez-vous... Nedeljsko jutro...
Trd, debel sneg pokriva mestni park
in solnce sije nanj gosposko hladno.

Iz mufa vzame pismo, ga razgane
in čita ga še enkrat. Obsorej,
ji včeraj pisal je, da pride sem.
In pismu je priložil svoj portret.
Obraz njegov ni lep, podoba ni
iz modnega žurnala res nikakšna,
pa moški je in diha energijo.

Pred tedni tremi bila je prejela
od njega prvo pismo. Srečal jo
na ulici je bil nekoč slučajno,
pa kar gredoč zaljubil se je v njo.
Izvedel je od znancev njen naslov
in pisma so ji priletavala
v predmestno tiho stanovanje kakor
golobčki beli. Čitala je mnogo,
romane in novele, pa zato
predstavljala si taka-le je pisma
ljubezenska popolnoma drugačna!
Premalo zdela so se ji goreča!

Nikoli nič priseg o neomajni
 zvestobi „večni“ in o takih frazah!
 Zato pa bila pametna so, resna,
 še preveč resna pisma ta! Ne, to
 gotovo ni nikakšen lahkoživček,
 ne veseljak, ki svet mu je plesišče,
 življenje pa zabava! Ne, trdó
 si mora kruha služiti njen znanec.
 Otožnost tiha in globoka bol
 je plavala nad vsakim takim listom.
 Najdaljše pisanje pa je današnje,
 najdaljše in nemara najglobočje!
 Brez nje ne more več živeti, piše.
 Ustvaril rad bi si ognjišče svoje . . .
 Oh, če že pisati ji zna tako
 lepo in modro, jasno, razborito —
 kako šele govoril bode ž njo!

Tu, tam prikaže se šetalec kak
 na gazi gladki in široki. Sneg
 mu škriplje pod nogami. Črne vrane
 kričijo v zraku in posedajo
 po golih lipah in kostanjih lačne . . .

Sestanka ura je odbila davno.
 Počasi stopa gor in dol po poti,
 kjer sniti ž njo se ji obeta v pismu.
 Ozira se, stiskaje roke v mufu . . .
 Zdaj! Tam prihaja on! Kajneda? Res je!
 Podoba se ujema ž njim povsem,
 celo v obleki. Oh, kako srcé
 trepeče v prsih ji! To on je — ženin!
 Po dolgih brkih se drži mu ivje.
 Zdaj šinil mu smehlaj je čez obraz,
 smehlaj ljubezni, sreče in veselja . . .

In ona stopi mu naproti prva,
 saj zdi se ji, da on boječ nekako
 se bliža . . . „Dobro jutro, Vladimir!“
 pozdravi ga in seže mu v rokó . . .

In on jo gleda, gleda jo molcé . . .
 „Bog živi te!“ ponavlja svoj pozdrav . . .
 A on — molči pa se ji le smehljá . . .
 „Kaj to pomeni? Nič ne govoriš?“
 osupla vpraša ga, začudena . . .
 A on pokaže le na usta svoja —
 in strašni znak presune ji srcé,
 da vzkrikne in omahne: „Gluhonem!“ . . .

In on stoji pred njo potrť, pobit . . .
 Ah, na obličju njenem žalostnem
 tragedijo vso vidi svojo revež.
 In šele zdaj občuti vso bridkost
 življenja svojega in vso nesrečo!
 Ljubezen šele mu odprla je
 pogled v prepad, ki loči ga od drugih
 ljudi, prepad globoki, temni, večni,
 ki loči tudi ga od ljubice . . .
 Zakaj, zakaj je šel na rendez-vous!

Oči se mu odpró široko, divje
 in usta zvija nekaj mu ko krč.
 Zakričati, zatuliti bi hotel
 v obupu silnem svojem — pa ne more!
 Gorje! Saj še povedati ne more
 ji sam, kako neskončno je nesrečen!
 Le nečloveški glas še prigrgra
 iz ust mu nemih — in surovo sune
 dekleta proč od sebe . . . Zblaznel je.

A. Aškerc.

